

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/180/2023
Identifikačné číslo spisu:	7210208698
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7210208698.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobkyne FUTÚRUM, spoločnosť s ručením obmedzeným, Michalovce, Námestie Osloboditeľov 70, IČO: 31 716 296, zastúpenej advokátom JUDr. Vincentom Lechmanom, Košice, Štefánikova 40, IČO: 42 242 665, proti žalovanej S. H., nar. XX. XX. XXXX, Q., Ž. XX, S.: XX XXX XXX, zastúpenej JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom, Košice, Pollova 32, o zaplatenie 5.798,75 eur s prísl., vedenom na bývalom Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/47/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2023 sp. zn. 5Co/10/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie do výroku I. z a m i e t a.

Dovolania do výroku II. o d m i e t a.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. augusta 2021 č. k. 20C/47/2011 - 321 rozhodol, že:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.486,17 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Konanie v časti o zaplatenie sumy 1.734,03 eur a v časti úrokov z omeškania zastavuje (výrok II.). Vo zvyšku súd žalobu zamietá (výrok III.). Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14% (výrok IV.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že po vrátení veci vychádzal z už vykonaného dokazovania stanoviskami sporových strán, výsluchom žalovanej a svedka Ing. D. T., oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi nachádzajúcimi sa v spise a to najmä Zmluvou o nájme nebytových priestorov zo dňa 1. 9. 2001 a dodatkami č. 1 - 5, faktúrami nájomného a služieb za obdobie od novembra 2008 do apríla 2010, stanoviskom Obvodného úradu Michalovce zo dňa 3. 5. 2011, Mandátnou zmluvou zo dňa 11. 4. 1997, z ktorých vyplynul nasledovný skutkový stav:

1.2. Dňa 1. 9. 2001 uzavreli sporové strany Zmluvu o nájme nebytových priestorov na základe ktorej

žalobca, ako prenajímateľ, dáva žalovanej ako nájomcovi, do užívania nebytové priestory nachádzajúce sa v objekte OC FUTÚRUM, Námestie slobody 5, Michalovce, stojaceho na KN 2865, zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. R., ktorých nehnuteľností je prenajímateľ vlastníkom. Nebytové priestory pozostávali z obchodných priestorov na 1. poschodí o ploche 50 m². Účelom nájmu nebytových priestorov bolo zriadenie predajne textilu, odevov, obuvi a kožených výrobkov.

1.3. Podľa článku III zmluvy bola výška nájomného stanovená dohodou účastníkov na sumu 9.584,-Sk (318,13 eur) mesačne. Nájomca sa zaviazal uhrádzať prenajímateľovi dohodnuté splátky samostatne v termínoch podľa platobného kalendára.

1.4. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že rozsah nebytového priestoru, ktorý si od žalobcu prenajíkala bol uvedený v zmluve rozlohou v m² a reálne bol priestor presne vymieraný. V podstate si prenajíkala podlahu. Žalovaná vedela, čo si prenajíma, pri určovaní rozlohy ktorú užívala, neboli nejasnosti. Okrem služieb uvedených svedkom (upratovanie priestorov a chodníkov, parkovacie miesto, tuhý komunálny odpad, ochrana budovy čidlami a k dispozícii bol správca budovy) mala poskytované teplo, elektrinu a vodu, tieto médiá platila zálohovite oddelene. Nájom bol stanovený na m². K zmenám rozlohy prenajatých priestorov dochádzalo na základe dohody. K poslednej zmene rozlohy na 36 m² došlo v čase prebiehajúcej rekonštrukcie, keď si žalovaná našla nové priestory v Michalovciach, kde sa mienila presťahovať. Rekonštrukcia prenajatých priestorov sa mala realizovať v období od augusta 2009 maximálne do 15. 9. 2009. Náhradné priestory nemala poskytnuté v deklarovanej rozlohe 36 m², mala max. 15 m². Brali to ako dočasné riešenie. Išlo o priestory v budove Slovakotex na 1. poschodí vľavo, v ktorých okná nie sú na hlavnú ulicu, je tam jedno malé okno vzadu. Počas rekonštrukcie si zákazníci mysleli, že celá budova je zatvorená. Toto obdobie trvalo od 1. 8. 2009 do 30. 4. 2010, kedy došlo k ukončeniu nájmu z dôvodu, že v januári dostali výpoveď. Nebytové priestory vypratala v polovicike apríla 2010 s tým, že už predtým priebežne nosila veci preč. Nevyužila možnosť vypovedať nájomnú zmluvu, lebo mala záujem pokračovať v prevádzke zrekonštruovaných priestoroch. Za ukončenie nájmu však považovala deň 1. 8. 2009, kedy sa presťahovali do náhradných priestorov, lebo to nebolo v súlade s nájomnou zmluvou. Za sporné nepovažovala faktúry, ktorými bolo vyúčtované nájomné a zálohy na energie za obdobie od 1. 8. 2009. K omeškaniu s platením v tomto období došlo z jej zdravotných dôvodov. Namietala správnosť faktúry č. 200812074, ktorou boli vyúčtované energie za rok 2008 vo výške 644,89 eur. Sporné bolo aj obdobie od 1. 8. 2009 do 30. 4. 2010. Za toto obdobie bola žalovaná ochotná zaplatiť médiá a to iba pomerne za rozlohu, ktorú užívala 15 m².

1.5. Predmetom konania bol nedoplatok na nájomnom uplatnený za obdobie mesiacov november a december 2008, mesiacov máj, august - december 2009 a nakoniec za mesiace január - apríl 2010. Ďalej to bol nedoplatok z vyúčtovania služieb, poskytnutie ktorých je spojené s užívaním nebytových priestorov (teplo, elektrina, voda) za rok 2008 a nedoplatok na zálohových platbách služieb za obdobie mesiacov február - december 2009 a mesiacov január - apríl 2010.

1.6. V konaní uplatnený nárok žalobcu má základ v obsahu Zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej medzi účastníkmi dňa 1. 9. 2001, obsah ktorej si títo menili viacerými dodatkami. Predpokladom úspešnosti takejto žaloby je jednoznačný záver o tom, že uvedená zmluva o nájme nebytových priestorov je platná a netrpí žiadnou z väd, ktoré by mali za následok jej absolútnu neplatnosť. Pri posudzovaní (ne)platnosti predmetnej Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 1. 9. 2001 súd vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu.

1.7. Z obsahu samotnej zmluvy o nájme nebytových priestorov vyplýva, že predmet nájmu bol v bode I tejto zmluvy vyšpecifikovaný ako nebytový priestor nachádzajúci sa v objekte OC FUTÚRUM, Nám. Slobody 5, Michalovce, stojaceho na parc. KN 2865, zap. na LV č. XXXX, kat. úz. R. a ďalej tým, že nebytové priestory pozostávajú z obchodných priestorov na 1. poschodí o ploche 50m². Z obsahu vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že na uvedenom poschodí boli prenajímané iným subjektom aj ďalšie priestory o celkovej výmere cca 150m², ako aj to, že priestor prenajatý žalovanej nebol tvorený fixnou rozlohou oddelenou stavebne, ale uvedený priestor bolo možné variabilne meniť podľa dohody účastníkov nájomného vzťahu, čo sa aj v danom prípade stalo, keď v dôsledku dodatkov bola menená výmera prenajímanej plochy. Takýto priestor mohol byť na uvedenom poschodí vytvorený a prenajímaný aj iným nájomcom, a mohlo dôjsť k ich zámene. Špecifikácia prenajatého priestoru však musí jasne vyplývať zo samotného obsahu písomnej zmluvy o nájme, a teda nie je právne významné ani to, že medzi účastníkmi zmluvy v skutočnosti bolo zrejmé, čo je predmetom nájmu. Ani táto skutočnosť, totiž nespĺňa požiadavku určitosti písomne vyhotovenej zmluvy o nájme. Táto vada zmluvy

už sama o sebe zakladá dôvod pre záver o jej absolútnej neplatnosti v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 ods. 3 a 4 zák. č. 116/1990 Zb.

1.8. V súlade s cit. právnymi predpismi, zisteným skutkovým stavom a vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu možno konštatovať, že predmetná Zmluva o nájme nebytových priestorov zo dňa 1. 9. 2001 je neplatným právnym úkonom a preto z nej žalovanej nevyplyvajú žiadne povinnosti. V konaní však bolo preukázané a medzi sporovými stranami nesporné, že žalovaná nebytový priestor reálne užívala. Keďže nájomná zmluva je absolútne neplatná, k užívaniu dochádzalo na základe neplatného právneho úkonu.

1.9. Súd posúdil nárok žalobcu podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako nárok na vydanie majetkového prospechu získaného plnením z neplatného právneho úkonu. Pri tomto hodnotení vychádzal z toho, že v prípade plnenia z neplatného právneho úkonu, právna skutočnosť, ktorou je právny úkon síce nastala, ale tento právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). To znamená, že právny úkon nemal za následok vznik práva ani povinnosti na poskytnuté plnenie. Ako už bolo vyššie uvedené, zmluva o nájme nebytových priestorov, na základe ktorej žalovaná užívala priestory žalobcu v období od 1. 9. 2001 do 30. 4. 2010 je absolútne neplatný právny úkon. Takýmto plnením - reálnym užívaním časti nehnuteľnosti patriacej žalobcovi, došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu a to za obdobie, počas ktorého tento priestor užívala bez poskytnutia finančnej náhrady za užívanie priestoru a spotrebované služby. Preto je povinná žalobcovi predmet takto získaného bezdôvodného obohatenia vydať.

1.10. V žalovanom období bolo nájomné a zálohové platby dohodnuté nasledovne:

- november a december 2008, máj 2009 nájom vo výške 656,97 eur (19.792,-Sk), prenajatá výmera 95 m² (dodatok č. 3, účinný od 1. 4. 2007),

- február - máj 2009 zálohové platby vo výške 105,11 eur, prenajatá výmera 95 m² (dodatok č. 3, účinný od 1. 4. 2007),

- jún až júl 2009 zálohové platby vo výške 47,41 eur, prenajatá výmera 36 m² (dodatok č. 5, účinný od 5. 6. 2009).

1.11. Žalovaná vo svojej výpovedi nenamietala výšku nájomného a služieb za toto obdobie, teda do augusta 2009. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že počas týchto mesiacov žalovaná užívala nebytový priestor v rozsahu podľa dodatkov k nájomnej zmluve a mala tiež zabezpečené služby. Preto je povinná zaplatiť náhradu za užívanie nebytových priestorov a tiež zálohové platby za dodané služby. Ide teda o mesiace november, december 2008 a máj 2009, čo predstavuje sumu 1.970,91 eur. V týchto mesiacoch žalovaná užívala priestor o výmere 95 m², kedy výška obvyklého nájmu bola súdom ustálená na sumu 656,97 eur mesačne. Ďalej sú to zálohové platby za služby za mesiace február až máj 2009 po 105,11 eur (420,44 Sk) a za mesiace jún a júl 2009 po 47,41 eur (94,82 eur), čo spolu predstavuje sumu 515,26 eur. Výška nedoplatku na nájomnom a službách za obdobie od novembra 2008 do augusta 2009 je suma spolu 2.486,17 eur. Možno konštatovať, že v tejto časti náhrady nebola výška bezdôvodného obohatenia sporná, keďže žalovaná vo svojej výpovedi potvrdila rozsah užívania nebytového priestoru v uvedenom období a súhlasila s výškou odplaty tak za jeho užívanie (v sume rovnajúcej sa dohodnutému nájomnému), ako aj za poskytované služby (v sume dohodnutej zálohovej platby).

1.12. Rozdielna situácia nastáva v zostávajúcej časti uplatneného nároku. Žalovaná tvrdila, že v nasledujúcom období od augusta 2009 mala poskytnuté iba náhradné priestory v rozlohe 15 m². Namietala preto žalovanú výšku náhrady v období od augusta 2009 do apríla 2010 a tiež správnosť vyúčtovania služieb poskytovaných za rok 2008 v sume 644,89 eur. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať správnosť a hodnovernosť žalovanej náhrady za toto sporné obdobie od augusta 2009 do doby, kedy žalovaná odovzdala nebytový priestor žalobcovi, t. j. do apríla 2010.

1.13. Podľa názoru súdu žalobca v tejto časti neunesol dôkazné bremeno, lebo listiny ktoré predložil preukazujú iba spôsob výpočtu nákladov ale nepreukazujú skutočné náklady, ktoré boli žalovanou spotrebované. Správnosť výpočtu nákladov súvisiacich s poskytovanými službami by bolo možné overiť vtedy, keby mal súd preukázanú reálnu spotrebu jednotlivých nájomcov. Pokiaľ by bola platná zmluva o prenájme nebytových priestorov, žalobca by bol oprávnený vyúčtovanie realizovať z dôvodu, že takýto spôsob „rozúčtovania celkových nákladov podľa užíwanej výmery“ by vyplýval zo zmluvy a pre jej účastníkov by bol záväzný. Za situácie, kedy je právnym titulom priznania náhrady bezdôvodné obohatenie je potrebné, aby bola preukázaná reálna spotreba žalovanej. Zákonná úprava totiž ukladá

povinnému z bezdôvodného obohatenia vydať iba to, čo skutočne získal.

1.14. Rovnaký záver súdu platí aj pre nájomné. Žalobca má nárok na náhradu za to, čo žalovaná reálne užívala. Pokiaľ žalobca predložil zoznam nájomcov a celkovú výmeru im poskytnutú a z toho odvodzoval, že žalovaná užívala 36 m², nejde o dôkaz, ktorým by túto skutočnosť aj preukázal. Navyše podľa žalovanej došlo po presťahovaní sa v septembri 2009 k zníženiu kvality poskytovaného nebytového priestoru. Túto okolnosť tvrdila na pojednávaní vo svojej výpovedi a tiež v listoch zo dňa 12. 5. 2009 a 8. 1. 2010 adresovaných žalobcovi. Za takejto situácie žalobca nemôže vychádzať z dohodnutej výšky nájmu, lebo táto zodpovedala priestoru v inej kvalite (ako bol užívaný do augusta 2009). Na základe uvedeného súd konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k výške náhrady za obdobie od septembra 2009 do apríla 2010.

1.15. Písomným podaním zo dňa 14. 6. 2021 žalobca už netrval na výške pôvodne žalovanej sumy 5 798,75 eur, ale žiadal, aby mu bola priznaná suma vo výške 4 064,72 eur. Poukázal na to, že žalovaná spochybňovala iba výmeru nebytových priestorov, ktoré sa mali z jej strany užívať. Vychádzal z výpovede žalovanej na pojednávaní dňa 17. 10. 2011. Aj keď v nej žalovaná spochybnila faktúru č.200812074, túto považoval za správnu vo fakturovanej výške 644,89 eur. Keďže žalovaná potvrdila užívanie výmery 15 m² v období od augusta 2008, výšku nájomného za toto obdobie prepočítal na výmeru 15 m² pri zmluvne dohodnutom nájomnom 249 eur, teda nájomné za užívanú výmeru predstavuje sumu 103,74 eur a za mesiace 8/2009-4/2010 ide o sumu 933,66 eur. Spolu teda žiadal priznať sumu 4.064,72 eur, ktorá je súčtom všetkých faktúr od obdobia 11/2008 do 7/2009 vo výške 3.131,06 eur, ktoré žalovaná nespochybnila a súčtom znížených súm nájomného vypočítaného na 15 m² plochy nebytových priestorov za obdobie od 8/2009 do 4/2010.

1.16. Na základe uvedeného žalobca na pojednávaní dňa 19. 8. 2021 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 1.734,03 eur a v časti úrokov z omeškania. Zotrval na zaplatení sumy 4 064,72 eur a pre prípad, že súd vyhodnotí zmluvu ako neplatnú, túto sumu žiadal priznať titulom bezdôvodného obohatenia.

1.17. Súd sa ale nestotožnil so žalobcovým hodnotením výpovede žalovanej v tom smere, že potvrdením užívania 15 m² od augusta 2008 možno odvodiť jeho nárok na náhradu vo výške nájomného dohodnutého za užívanie 36 m², čo predstavuje sumu 6,916 eur/m². Z výpovede žalovanej vyplýva, že za spornú považovala náhradu za celé obdobie od augusta 2009 do apríla 2010. Za toto obdobie namietala výšku odplaty z dôvodu, že prenajatý priestor bol bez okien a bez prístupu z hlavného vchodu, t. j., že nemal „kvalitu“ nebytového priestoru, ktorý užívala predtým vo výmere 36 m². Preto nemožno z vyjadrenia žalovanej o užívaní 15 m² vyvodzovať jej povinnosť zaplatiť za užívanie tohto priestoru náhradu vo výške zodpovedajúcej nájomnému dohodnutému v nájomnej zmluve. Výška bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytového priestoru zodpovedá výške nájomného za užívanie obdobnej veci v danom mieste a čase. Keďže užívaný priestor 15 m² bol v inej časti budovy, bez denného svetla a bez možnosti prístupu zákazníkov z hlavného vchodu, nemožno kvalitu poskytovaných priestorov dať na rovnakú úroveň. Preto nemožno výšku náhrady za užívanie 15 m² odvodzovať z výšky nájmu dohodnutej za 36 m² (249 eur). Je tomu tak z dôvodu, že charakter nebytového priestoru užívaného po 1. 8. 2009 v rozlohe 15 m² sa zmenil a uvedená výška náhrady bola dohodnutá k inému NP, rozdielnemu rozlohou a kvalitou.

1.18. Žalovaný podľa názoru súdu neunesol dôkazné bremeno v časti vyúčtovacej faktúry a v časti výšky náhrady za užívanie nebytového priestoru po auguste 2008 (čo bolo odôvodnené v bodoch 38 až 43). Neunesenie dôkazného bremena v uvedenej časti má za následok nepriaznivý výsledok v podobe zamietnutia jeho nároku na náhradu za užívanie nebytového priestoru a náhradu za služby v období 8/2009 - 4/2010. Aj keď je nepochybné, že aj v tomto období žalovaná „nejaký“ priestor žalobcu užívala a teda pri jeho užívaní spotrebovala aj „nejaké“ služby, súd nemôže ich náhradu priznať primerane, odhadom. Lebo ako už bolo vyššie uvedené, žalobca ako oprávnený z vecného bremena má nárok na náhradu v takom rozsahu, v akom bola služba žalovanej reálne poskytnutá a vo výške zodpovedajúcej rovnocenným službám v danom mieste a čase. Pokiaľ žalobca rozsah užívania a primeranú výšku náhrady nepreukázal, nemohla mu byť ani priznaná.

1.19. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2486,17 eur, ktorú povinnosť žalovaná nerozporevala. V časti o zaplatenie 1 734,03 eur a úrokov z omeškania, v ktorej žalobca zobral žalobu späť, bolo konanie zastavené a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

1.20. Nemalo by byť sporné, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky od dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V prejednávacej veci došlo k bezdôvodnému obohateniu od novembra 2008 do apríla 2010. Žaloba bola na súde podaná 20. 4. 2010, kedy k premlčaniu uplatneného nároku nedošlo. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že peňažný nárok bol uplatnený titulom nájomného, lebo rozhodujúce je iba to, že si ho žalobca uplatnil na súde včas a v konaní riadne pokračoval. Právna kvalifikácia uplatneného peňažného nároku žalobcom na beh premlčacej lehoty nemá žiadny vplyv.

1.21. O trovách konania bolo rozhodnuté v súlade s cit. ustanovením § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V konaní bol uplatnený nárok vo výške 5.798,75 eur. Žalobca bol úspešný vo výške 2.486,17 eur, čo predstavuje jeho 43%tnú úspešnosť. Žalovaná bola úspešná v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá a proti žalobcovi má nárok na náhradu trov konania aj v časti, v ktorej bolo konanie zastavené. Úspech žalovanej tak predstavuje 57%. Úspešnejšia žalovaná má podľa pomeru úspechu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14%. (57% - 43%).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. januára 2023 sp. zn. 5Co/10/2022 rozhodol tak, že:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2.486,17 eur (prvý výrok), ktorým súd zastavil konanie o zaplatenie 1734,03 eur a v časti úrokov z omeškania eur (druhý výrok), a o trovách konania (štvrtý výrok). (výrok I.). Odmietla odvolanie voči výroku, ktorým súd žalobu zamietol (tretí výrok). (výrok II.). Žalobcovi priznáva proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. (výrok III.).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala žalovaná v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP, prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1, 2 CSP a rozsudok v prvom, II. a IV. výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1, 2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

2.2. Odvolanie žalovanej, proti III. výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, odvolací súd odmietol podľa § 386 písm. b) CSP (odvolací súd odmieta odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou).

2.3. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

2.4. Vo vzťahu k odmietnutiu odvolania žalovanej proti III. výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, odvolací súd poukazuje na to, že proti tomuto výroku, žalovaná nebola oprávnená podať odvolanie, lebo týmto výrokom súd rozhodol v neprospech žalobcu, ktorý bol oprávnenou osobou podať voči nemu odvolanie.

2.5. Tvrdenie žalobkyne, že súd sa nedostatočne vysporiadal s jej podstatnými námietkami je nedôvodné, majúce subjektívny charakter. Napádané rozhodnutie spĺňa všetky zákonom predpokladané náležitosti požadované v § 220 ods. 2 CSP a je preskúmateľné.

2.6. Rovnako nedôvodný je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, predstavujúci iné vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť § 160, postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania, chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti), ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Váda konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo.

2.7. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté,

nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom.

2.8. Žalovaná v odvolaní neoznačuje žiaden dôkaz, ktorý navrhovala už v konaní na súde prvej inštancie, ale nebol vykonaný, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

2.9. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, príp. že by zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

2.10. Žalovaná predložila v odvolacom konaní nové dôkazy, na ktoré odvolací súd neprihliadal, lebo ich neuplatnila včas a nejde o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie.

2.11. Súd pri rozhodovaní použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

2.12. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

2.13. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2) možno doplniť nasledovné:

2.14. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie 5.798,75 eur s úrokom z omeškania titulom nedoplatku na nájomnom a službách spojených s nájomom.

2.15. O žalobe žalobcu súd rozhodol rozsudkom z 23. 1. 2012 tak, že žalovanej uložil povinnosť titulom nájomného a služieb zaplatiť žalobcovi sumu 5.798,75 eur s úrokom z omeškania vo výške 6,5 % ročne od splatnosti jednotlivých faktúr a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej časti priznaného úroku z omeškania návrh zamietol. Z dôvodu podaného odvolania žalovanej odvolací súd zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.16. V prejednávanej veci nebolo sporné, že zmluva o nájme nebytových priestorov z 1. 9. 2001 je neplatným právnym úkonom, ani skutočnosť, že žalovaná reálne nebytový priestor užívala.

2.17. Rozsah užívania žalovanou bol nepochybne ustálený za obdobie v mesiacoch november - december 2008, máj 2009, v ktorých žalovaná užívala priestor o výmere 95 m² spolu so službami.

2.18. Námieta žalovanej, že súd pri stanovovaní výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z nájomného dohodnutého v neplatnej nájomnej zmluve je nedôvodná.

2.19. Súd v svojom rozhodnutí odôvodnil, že výška obvyklého nájmu bola súdom ustálená na sumu 656,97 eur mesačne (bod 36). Žalovaná výšku nájomného za prenajaté priestory nenamietala, preto súd správne uzavrel v bode 37, že za mesiace november, december 2008 a máj 2009, by mala zaplatiť nájomné vo výške 1.970,91 eur.

2.20. Odvolací súd dodáva, že súd správne považoval dohodnuté nájomné za „obvyklé“ resp. „bežné“ nájomné, keďže žalovaná prenajatý priestor užívala dlhodobo a od 1. 4. 2007 ho aj platila. Z uvedeného dôvodu je absolútne nedôvodná námieta žalovanej v podanom odvolaní, že za účelom stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia bolo potrebné vypracovať znalecký posudok. Súd správne uzavrel, že výška bezdôvodného obohatenia žalovanej predstavuje sumu 1.970,91 eur.

2.21. V konaní nebolo sporné, že užívané priestory nemali samostatné merače energií, takže spotrebovaná energia sa rozrátavala medzi jednotlivých užívateľov.

2.22. Platby za služby za február až máj 2009 boli žalovanej fakturované vo výške 105,11 eur a za mesiace jún až júl 2009 po 47,41 eur, čo spolu predstavuje sumu 515,26 eur. Žalovaná túto sumu uznala, takže možno uzavrieť, že ju považovala aj za sumu skutočnej spotreby za energie.

2.23. Z uvedeného dôvodu, je nedôvodná námieta žalovanej, týkajúca sa platieb za služby spojené s nájomom. Žalovaná ich považovala za dôvodné, čo vyjadrila v svojej výpovedi. Bolo by nanajvýš nehospodárne za danej situácie, vykonať znalecké dokazovanie.

2.24. Výška nedoplatku na nájomnom a službách za obdobie od novembra 2008 do augusta 2009 predstavuje sumu 2 486,17 eur a súd správne konštatoval, že v tejto časti náhrady nebola výška bezdôvodného obohatenia sporná.

2.25. Súd pri rozhodovaní o výške bezdôvodného obohatenia vychádzal z výpovede žalovanej, ktorá v tejto sume považovala nárok za dôvodný, preto v nespornej časti nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie.

2.26. Iná situácia nastala za obdobie, keď nebolo preukázané, v akom rozsahu a akej kvality žalovaná nebytové priestory užívala, čo vyústilo k zmietnutiu žaloby.

2.27. Záverom odvolací súd dodáva, že pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu bolo dôležité v prvom rade ustáliť, či na strane žalovanej (ne)došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, či on je tým, komu malo byť plnené z neplatného právneho úkonu. Žalovaná sa mohla obohatiť aj vo väčšom rozsahu ako bola zaviazaná na plnenie, ale s prihliadnutím na dôkaznú núdzu žalobcu, tento v prevyšujúcom rozsahu výšku bezdôvodného obohatenia nepreukázal.

2.28. Žalobca pasívnu legitímáciu žalovanej preukázal neplatnou nájomnou zmluvou, v ktorej je žalovaná označená ako nájomca, pričom žalovaná nepoprela, že nebytové priestory užívala. Žalovaná je v neplatnej nájomnej zmluve a následne v žalobe označená IČO-m, teda ako fyzická osoba podnikateľ.

2.29. Žalovaná v podanej žalobe je označená správne a vzhľadom na skutočnosť, že CSP nerozlišuje medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi a fyzickými osobami podnikateľmi a nie je vadou ani označenie žalovanej tak, ako to vykonal súd prvej inštancie, a síce, že uviedol dátum narodenia a aj IČO žalovanej.

2.30. K námietke aktívnej legitímácie žalobcu, keď podľa žalovanej mal byť aktívne legitimovaný Ing. D. T. I., odvolací súd konštatuje, že táto je nedôvodná a to s prihliadnutím na § 456 OZ a vychádzajúc z listu vlastníctva č. XXXX (č. l. 66), z ktorého je zrejmé, že vlastníkom stavby nachádzajúcej sa na parc. č. 943, 944, 945, 947/9, 947/10, 2862/2, 2863/1, 2863/2, 2864/2, 2865, 2866, 2867 je žalobca.

2.31. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu bolo priznané právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP. Namietala, že nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože v ňom absentuje hlavné potvrdenie - či vyvrátenie otázky, kto je vlastne žalovanou osobou. Poukazuje na opätovne zjavnú zmätoknosť záhlavia - tentoraz rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/10/2022 zo dňa 31. 01. 2023, keď odvolací súd ju znova označil aj dátumom narodenia aj IČO-m. Súd nevyzval žalobcu počas celej doby konania od roku 2011, aby presne a nezameniteľne označil žalovaného, čo je porušenie práva na spravodlivý proces ako aj porušenie základných princípov CSP, a to čl. 5. Považuje za absolútne neprípustné vyjadrenie, že CSP nerozlišuje medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi a fyzickými osobami podnikateľmi - pretože toto rozlišovanie je podstatné, napr. pre uplatnenie si úrokov z omeškania, ktoré sú rozdielne pre fyzické osoby občana nepodnikateľ a fyzickú osobu podnikateľa. Odvolací súd celkom a zjavne až účelovo uvádza v bode 19 odôvodnenia ods. 1 § 133, avšak v danom prípade nebol pri žalovanej uvedený v podanej žalobe aj údaj, okrem jej IČO s uvedením aj miesta podnikania a to XXX XX Q. - V. J., Ž. XX, a to tak ako je to zapísané v živnostenskom registri, ale iba Ž. XX.

3.1. Poukazuje aj na ďalšiu formálnu chybu v záhlaví rozsudku Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/10/2022 zo dňa 31. 01. 2023, že je nesprávne označenie priezviska právneho zástupcu žalovanej (kde je uvedený „Lenártom“, pričom správne má byť Lenartom).

3.2. Poukazuje ďalej na znenie a obsah výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, kde je okrem iného uvedené slovné spojenie „a v časti úrokov z omeškania eur“ (druhý výrok), a teda nie je zrejmé, čo má obsah tohto výroku de facto aj de iure potvrdzovať, keďže v rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 20C/47/2011 - 331 zo dňa 19. augusta 2021 je obsah II. výroku takýto: „konanie v časti o zaplatenie sumy 1.734,03 eur a v časti úrokov z omeškania zastavuje“.

3.3. Namietala, že sa odvolací súd nevysporiadal a podrobne svoje rozhodnutie neodôvodnil s poukazom na odvolacie dôvody uvedené vo vyššie uvedenom odvolaní žalobcu a to s poukazom na ustanovenie zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a to § 355 a § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h). Keďže v dovolaní napadnutom rozsudku (jeho odôvodnení) sa na viacerých miestach ani nedá zistiť,

ako sa odvolací súd podrobne vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi žalovanej a námietkami v podanom odvolaní, a teda sa uvedené rozhodnutie nedá ani preskúmať, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje také konkrétne fakty a informácie, na základe ktorých by bolo možné zistiť, akým spôsobom (myšlienkovým postupom a odôvodnením) dospel odvolací súd k takýmto záverom (viď obsah odôvodnenia).

3.4. S poukazom na vyššie popísané množstvo procesných chýb a nejasností, ako aj z toho vyplývajúce porušenie hmotného práva ako aj procesného práva v neprospech žalovanej, s ktorými sa odvolací súd vôbec nevysporiadal má za to, že sú tu zákonne dôvody na podanie dovolania a to v zmysle § 420 písm. e), f) CSP ako aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP. 3.5. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, namieta aj neurčitosť a nejasnosť, a teda aj neúplnosť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, pretože z jeho obsahu nevieme zistiť, s ktorými závermi a ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil a ktoré skutočnosti dodatočne súd prvej inštancie zistil, napr. odkaz v bode 24 odôvodnenia, že vo vzťahu k trovám konania odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením, argumentáciou a matematickým výpočtom uvedeným v bodoch 51 a 53 odôvodnenia. Nevie si teda žalovaná vysvetliť, akého a ktorého odôvodnenia, pretože rozsudok odvolacieho súdu má iba 29 bodov odôvodnenia. Ako sa má vyjadriť k takému odôvodneniu, ktoré je vlastne nepreskúmateľné a nevie presne s čím sa tak vehementne odvolací súd stotožňuje.

3.6. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dáva do popredia otázku a zásadu, že „súd pozná právo“ tak prečo na základe o odvolaní ňou uvádzaných odvolacích dôvodov a namietaných skutočnostiach ohľadom jednak porušenia procesných práv ale aj hmotného práva, rozhodol odvolací súd bez nariadenia pojednávania, a teda znemožnil aj týmto postupom žalovanej ako strane v konaní uskutočniť jej patriace procesné práva a týmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

3.7. Záverom poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ by si bol odvolací súd istý svojím rozhodnutím, tak by v poučení o opravnom prostriedku nedal možnosť podať proti jeho rozhodnutiu mimoriadny opravný prostriedok.

3.8. Na základe vyššie uvedeného s poukazom na § 420 písm. e), f) CSP ako aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/10/2022 zo dňa 31. 01. 2023, a to v celom rozsahu ako aj rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 20C/47/2011 - 321 zo dňa 19. 08. 2021 v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.9. Zároveň žalovaná navrhla odložiť vykonateľnosť predmetného rozhodnutia s poukazom na skutočnosti uvedené v podanom dovolaní, ale hlavne s poukazom na priznaný nárok žalobcu ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom odvolacieho súdu a právnymi závermi, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu, považuje ho za zákonný a vecne správny. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie žalovanej zmysle ustanovenia § 447 písm. c), f) CSP odmietol, prípadne aby ho v zmysle § 448 CSP zamietol ako nedôvodné a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Čo sa týka návrhu dovolateľky na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, tak najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalácie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

12. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP (vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2.486,17 eur - I. výrok, ktorým súd zastavil konanie o zaplatenie 1.734,03 eur a v časti úrokov z omeškania eur - II. výrok a o trovách konania - IV. výrok), keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd odmietol odvolanie voči výroku, ktorým súd žalobu zamietol - III. výrok. Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa, po obsahovej stránke odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS. 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o vzniku nedoplatku na nájomnom a službách za obdobie od novembra 2008 do augusta 2009, ktoré predstavujú sumu 2.486,17 eur a že v tejto časti náhrady nebola výška bezdôvodného obohatenia sporná. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľky. Náležite vysvetlil, že výška obvyklého nájmu bola súdom ustálená na sumu 656,97 eur mesačne, že žalovaná výšku nájomného za prenajaté priestory nenamietala a že za mesiace november, december 2008 a máj 2009 by mala zaplatiť nájomné vo výške 1.970,91 eur. Platby za služby za február až máj 2009 bola žalovanej fakturovaná vo výške 105,11 eur a za mesiace jún až júl 2009 po 47,41 eur, čo spolu predstavuje sumu 515,26 eur. Žalovaná túto sumu uznala, takže možno uzavrieť, že ju považovala aj za sumu skutočnej spotreby za energie. Bolo by nanajvýš nevhodné za danej situácie vykonať znalecké dokazovanie. Pri rozhodovaní o výške bezdôvodného obohatenia vychádzal z výpovede žalovanej, teda v tejto sume považoval nárok za dôvodný, preto v nespornej časti nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Iná situácia nastala za obdobie, keď nebolo preukázané v akom rozsahu a akej kvality žalovaná nebytové priestory užívala, čo vyústilo k zamietnutiu žaloby. Žalovaná je v neplatnej nájomnej zmluve a následne v žalobe označená IČO-m, teda ako fyzická osoba podnikateľ. Miesto podnikania fyzickej osoby nie je v označení subjektu povinným údajom, uviesť sa však môže, ak žalobca nedisponuje údajom o trvalom pobyte svojho dlžníka - podnikateľa. Ak žalobca nedisponuje dátumom narodenia žalovaného, čo je v obchodných sporoch častým javom, ako alternatívny identifikačný údaj postačuje uvedenie identifikačného čísla (IČO). Žalovaná v podanej žalobe je označená správne a vzhľadom na skutočnosť, že CSP nerozlišuje medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi a fyzickými osobami podnikateľmi a nie je vadou ani označenie žalovanej tak, ako to vykonal súd prvej inštancie, a síce, že uviedol dátum narodenia a aj IČO žalovanej.

13. K jednotlivým dovolacím námietkam dovolateľky dovolací súd uvádza:

13.1. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku dovolateľky v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP, ktorá pojednáva o tom, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, tak k tejto námietke dovolateľka žiadnu argumentáciu neuviedla, neuviedla žiadne konkrétne dôvody, ktorými by odôvodnila, že dovolanie je prípustné podľa § 420 písm. e) CSP.

13.2. Pokiaľ ide o dovolacie námietky podľa § 420 písm. f) CSP, že dovolateľka nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože v ňom absentuje potvrdenie či vyvrátenie otázky kto je vlastne žalovanou osobu, keď ju odvolací súd opätovne označil aj dátumom narodenia aj IČO-m, považuje sa absolútne neprípustné vyjadrenie, že CSP nerozlišuje medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi a fyzickými osobami podnikateľmi a podľa jej názoru odvolací súd zjavne až účelovo uvádza, avšak nebol pri žalovanej uvedený v podanej žalobe aj údaj okrem IČO, aj uvedenie miesta podnikania.

K predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že z ust. § 133 ods. 1 CSP je zrejmé, ako sa označuje v žalobe fyzická osoba, pričom tieto náležitosti označenia fyzickej osoby platia aj pre fyzické osoby nepodnikateľov, aj pre fyzické osoby podnikateľov. Miesto podnikania fyzickej osoby nie je v označení subjektu povinným údajom, uviesť sa však môže, ak žalobca nedisponuje údajom o trvalom pobyte svojho dlžníka - podnikateľa. Ak žalobca nedisponuje dátumom narodenia žalovaného, čo je v obchodných sporoch častým javom, ako alternatívny identifikačný údaj postačuje uvedenie identifikačného čísla (IČO). Iným identifikačným údajom tiež môže byť číslo občianskeho preukazu, cestovného dokladu, rodné meno a iné. Žalovaná v podanej žalobe je označená správne a vzhľadom na skutočnosť, že CSP nerozlišuje medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi a fyzickými osobami podnikateľmi nie je vadou ani označenie žalovanej, tak ako to vykonal súd prvej inštancie, a síce, že uviedol dátum narodenia a aj IČO žalovanej (bod 19, 20.1, 20.2, 21) rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, týkajúceho sa predmetnej námietky, predmetná námietka dovolateľky nie je dôvodná.

13.3. Pokiaľ dovolateľka namieta formálnu chybu v záhlaví rozsudku odvolacieho súdu, kde je nesprávne označené priezvisko jej právneho zástupcu, keď na priezvisku Lenárt je dlhé á, pričom správne priezvisko právneho zástupcu Lenart má byť s krátkym a, k tejto námietke dovolací súd uvádza, že je právne bezvýznamná aj keď došlo k predmetnej chybe, jedná sa o chybu v písaní a takáto námietka v žiadnom prípade nemôže zakladať právo v zmysle § 420 písm. f) CSP a to ani zásah súdu do práva na spravodlivý proces, a ani nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.4. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku dovolateľky týkajúcu sa znenia výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, kde okrem iného je uvedené slovné spojenie „a v časti úrokov z omeškania eur (II. výrok)“ a teda nie je zrejmé, čo má obsah tohto výroku de facto aj de iure potvrdzovať, keď v rozsudku okresného súdu je obsah II. výroku takýto: „konanie v časti o zaplatenie sumy 1.734,03 eur a v časti úrokov z omeškania zastavuje“.

K predmetnej dovolacej námietke dovolací súd uvádza, že je právne bezvýznamná, totižto odvolací súd za slovné spojenie v časti úrokov z omeškania pridal slovo eur, čo však nie je žiadnou vadou a tobôž nie vadou v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, ktorá by bola spôsobilá zasiahnuť do práva na spravodlivý proces dovolateľky, alebo vytvorila nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci jej uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

13.5. Pokiaľ ide o ďalšiu dovoláciu námietku žalovanej, že odvolací súd sa nevysporiadal a podrobne svoje rozhodnutie neodôvodnil s poukazom na odvolacie dôvody uvedené vo vyššie uvedenom odvolaní, to s poukazom na ust. zák. č. 160/2015 Z. z. CSP a to § 355 a 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h), tak k predmetnej námietke, ktorá je podľa názoru odvolacieho súdu taktiež nedôvodná už dovolací súd zaujal svoje stanovisko v predchádzajúcom bode 12, keď dovolací súd uviedol, že je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

13.6. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku, keď uviedla, že s poukazom na vyššie popísané množstvo procesných chýb a nejasností, ako aj z toho vyplývajúce porušenia hmotného práva ako aj procesného práva v neprospech žalovanej, s ktorými sa odvolací súd vôbec nevysporiadal má za to, že sú tu zákonné dôvody na podanie dovolania a to v zmysle § 420 písm. e), f) CSP ako aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP dovolací súd uvádza, že s jednotlivými konkrétnymi námietkami týkajúcimi sa či porušenia procesného práva alebo inými sa už vypořiadal v predchádzajúcich bodoch svojho rozhodnutia, predmetná námietka je koncipovaná vo všeobecnej rovine, a čo sa týka ust. § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP tými sa bude dovolací súd zaoberať osobitne v ďalších častiach svojho rozhodnutia.

13.7. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku dovolateľky, kde namieta aj neurčitosť a nejasnosť, teda aj neúplnosť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, pretože z jej obsahu nevie zistiť, s ktorými závermi a ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil a ktoré skutočnosti dodatočne súd prvej inštancie zistil, napr. odkaz v bode 24 odôvodnenia, že vo vzťahu k trovám konania odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením, argumentáciou a matematickým výpočtom uvedeným v bodoch 51, 53 odôvodnenia, žalovanej nie je zrejmé akého a ktorého odôvodnenia, pretože rozsudok odvolacieho súdu

má iba 29 bodov odôvodnenia, k predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že z kontextu odôvodnenia odvolacieho súdu uvedeného v bode 24 rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením, argumentáciou a matematickým výpočtom uvedených v bodoch 51, 53 odôvodnenia súdu prvej inštancie, i keď to tam explicitne neuvádza. Výplýva to aj z bodu 9 rozhodnutia odvolacieho súdu, keď uvádza: „odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku“.

13.8. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku žalovanej, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, a teda znemožnil aj týmto postupom žalovanej ako strane v konaní uskutočniť jej patriace procesné práva a týmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza; v zmysle § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Obligatórne musí byť odvolacie pojednávanie nariadené, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd neopakoval ani nedoplňoval dokazovanie a nie je tu ani dôležitý verejný záujem. Dovolenia námietka dovolateľky teda neobstoí. Nejde tu zo strany súdu o zásah do práva na spravodlivý proces a nejde ani o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.9. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že pokiaľ by si bol odvolací súd istý svojím rozhodnutím, tak by v poučení o opravnom prostriedku nedal možnosť podať proti jeho rozhodnutiu mimoriadny opravný prostriedok, dovolací súd uvádza, že predmetná povinnosť je obligatórne uložená odvolaciemu súdu zákonom (§ 419 CSP).

14. Dovolenie súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolenie súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade známosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdenej veci nezistil.

15. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. e), f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Dovolenie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolenie dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a

spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

20. Dovolateľka namietala dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP a tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Z podaného dovolania dovolací súd ani výkladom nezistil akú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne, pri ktorej riešení sa odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu zhodnými so závermi súdu prvej inštancie, alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedá kritériám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

21. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie je v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. e), f) CSP prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP) do výroku I., ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2.486,17 eur (I. výrok), ktorým súd zastavil konanie o zaplatenie 1.734,03 eur a v časti úrokov z omeškania eur (II. výrok), a o trovách konania (IV. výrok).

22. Dovolateľka podala dovolanie aj do výroku II. odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie voči výroku, ktorým súd žalobu zamietol (III. výrok). Podľa § 424 CSP dovolanie môže podať strana, ktoré v neprospech bolo rozhodnutie vydané. Podanie dovolania sa riadi dispozičnou zásadou. Je teda na uvážení strany, či dovolanie podá, alebo nie. Ak bolo dovolanie podané osobou, ktorá nie je na jeho podanie oprávnená súd dovolanie odmietne. To, či je strana oprávnená podať dovolanie bude závisieť od toho, či napadnutý výrok odvolacieho súdu vyznel v prospech alebo neprospech strany. Pokiaľ napriek tomu podá dovolanie strana sporu, ktorá takýmto rozhodnutím na svojich právach dotknutá nebola, dovolací súd musí odmietnuť dovolanie ako podané osobou, ktorá na jeho podanie nie je oprávnená. Ako už bolo hore uvedené dovolateľka podala dovolanie do výroku II. odvolacieho súdu, ktorým odmietol jej odvolanie voči výroku, ktorým súd žalobu zamietol. Z uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej do výroku II. odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie voči výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol ako podané osobou, ktorá na jeho podanie nie je oprávnená (§ 447 písm. b) CSP).

23. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.